

Kiirastorstain saarna 18.4.2019

Luuk. 22:14–22

Kun hetki koitti, Jeesus kävi aterialle yhdessä apostolien kanssa. Hän sanoi heille: ”Hartaasti olen halunnut syödä tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne ennen kärsimystäni. Sillä minä sanon teille: enää en syö pääsiäisateriaa, ennen kuin se saa täyttymyksensä Jumalan valtakunnassa.” Hän otti käsiinsä maljan, kiitti Jumalaa ja sanoi: ”Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne. Minä sanon teille: tästedes en maista viiniköynnöksen antia, ennen kuin Jumalan valtakunta on tullut.”

Sitten hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.” Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne. Mutta tälle samalle pöydälle ojentaa yhdessä minun kanssani kätensä myös minun kavaltajani. Ihmisen Poika lähtee täältä juuri niin kuin hänen on määrä lähteä, mutta voi sitä, josta tulee hänen kavaltajansa!”

Ehtoollinen on suuri juhla. Millaisia muistoja sinulla liittyy ehtoollisella käymiseen? Mitä tunteita ja ajatuksia sinussa herää? Itselleni ehtoollisella on erityisen tärkeää saada polvistua ja kohottaa katseeni ristiin tai alttaritaululle. Saan olla pienenä ja haavoittuvana Jumalan edessä ja Hän hoitaa minua rakkaudellaan.

Myös juutalaiset viettivät pääsiäistä. He juhlivat pääsiäistä Egyptistä vapautumisen muistojuhlana, iloitsivat Jumalan armosta ja muistivat sitä laupeutta, jota Herra oli heille Egyptissä osoittanut. Pääsiäisenä teurastettiin karitsa, koska Egyptistä lähdön kynnyksellä Herra oli säästänyt ne talot esiköisen kuolemalta, jossa ovenkarmit oli sivelty karitsanverellä. Jeesus liittyy tähän juutalaiseen perinteeseen ja nivoo yhteen kaksi suurta juhlaa. Molemmissa näistä juhlista on kyse vapautumisesta. Jeesus pääsiäislampaana ja viimeisenä uhrina vapauttaa meidät synnin vallasta ja lahjoittaa meille pelastuksen. Pääsiäisen tapahtumiin liittyy siis paljon ennustusten toteutumista ja yksityiskohtaista, kaunista symboliikkaa.

Evankeliumissa Jeesus asettuu pääsiäisaterialle lähimpien opetuslastensa kanssa. Hän sanoo: *Hartaasti olen halunnut syödä tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne ennen kärsimystäni.* Hartaasti olen halunnut syödä. Jeesus odotti, että pääsisi syömään vielä viimeisen kerran yhdessä lähimpien seuraajiensa ja ystäviensä kanssa. Ateria oli hänelle erityisen merkityksellinen ja tärkeä. Opetuslapset eivät ehkä itse tilanteessa osanneet arvostaa ehtoollisen asettamisen merkitystä, sillä he eivät ymmärtäneet, että näkisivät Jeesuksen viimeisen kerran elossaan. He eivät ymmärtäneet, että nämä olisivat hyvästit. Jeesukselle nämä kuitenkin olivat hyvästit ennen kuolemaa ja syvää surua, opetuslapsille yksi ateria monien tulevien joukossa. Jälkeenpäin opetuslapsillekin kuitenkin kirkastui viimeisen aterian merkitys koko laajuudessaan ja ihanuudessaan.

Ehtoollinen on asetettu meitä varten. Meitä. Kaikkia Hänen seuraajiaan, ystäviään ja rakkaitaan varten. Jeesus rakasti meitä niin paljon, että halusi, että me voimme kokea Häneen yhteyttä vielä tänä päivänäkin. *Niin usein kuin te siitä juotte, tehkää se minun muistokseni.* Muistelkaa minua, iloitkaa minusta, olkaa lähellä minua. Kaikki tämä lahjoitetaan meille ehtoollisella ja vielä paljon enemmän: syntien anteeksiantaminen. Meistä jokainen tekee syntiä ja kaipaa anteeksiantoa. Ehtoollisella saamme tulla Jumalan eteen, näyttää haavoittuvuutemme ja olla täysin paljaina. Mutta

Jumala ei tuomitse meitä, Hän ei satuta meitä, vaan Hän on lempeä, katsoo meitä rakkaudellaan ja armahtaa meitä.

”Leipä on yksi, ja niin mekin olemme yksi ruumis, vaikka meitä on monta, sillä tulemme kaikki osallisiksi tuosta yhdestä leivästä.” (1. Kor. 10:17) Näin sanoo Paavali ensimmäisessä kirjeessä Korinttilaisille. Ehtoollisella me olemme kaikki yhtä, nivottuina toinen toisiimme. Ehtoollisella ei arvioida uskomme vahvuutta, mielipiteidemme oikeellisuutta, elämämme hyveellisyyttä eikä mitään muutakaan. Jos me uskomme Jeesukseen ja haluamme Häneen turvata, niin me olemme tervetulleita yhteiseen pöytään ja yhteisen ruumiin jäseniksi. Aivan, kuten Jeesus otti kaikenlaiset ihmiset avosylin vastaan ja kutsui heidät pöytänsä, niin myös meidän pöytämme tulisi olla avoin kaikille niille, joita Jeesus rakastaa.

Silloin, kun meillä on vaikeaa, olemme heikkoja ja epäilemme, kirkon yhteinen usko ja itse Jeesus kantaa meitä. Heikkoina saamme voimaa yhteisöstä ja toinen toisistamme. Ehtoollinen on Jumalan lahja meille, me emme ansaitse sitä. Itse Jumala on antanut ainoan Poikansa, jotta me voisimme löytää Hänen luokseen ja kokea turvaa, yhteyttä ja rakkautta sekä kerran päästä taivaan kotiin.

Ehtoollinen on lahja, joka kasvattaa meidän uskoamme. Se kasvattaa meitä kristittyinä, uskovina ja ihmisinä. Kasvu on kuitenkin hidasta, ehtoollinen ei ole ihmeellinen pikaratkaisu elämän myrskyihin tai omiin kipuihimme. Ennemmin se on vettä, joka kastelee sieluamme ja kasvattaa ja vahvistaa meitä pikku hiljaa. Kun elämme Jumalan yhteydessä, vahvistumme aivan huomaamattammekin ja voimme välittää Jumalan meille lahjoittamaa rakkautta eteenpäin toinen toisillemme.

Me olemme yhtä. Toinen toistemme kanssa sekä Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tähän luottaen saamme iloita ja käydä kohta yhteiseen pöytään.